

**En
handels
reisendes
død**

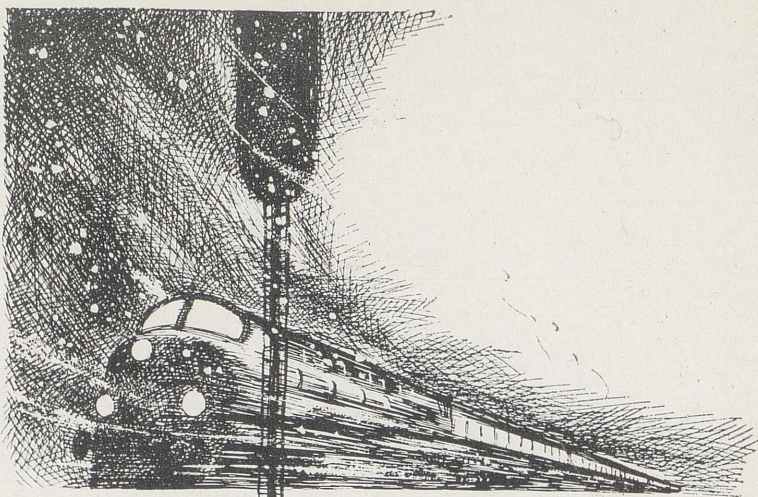
av

ARTHUR MILLER

**RIKS-
TEATRET**

**SESONGEN
1968-1969**

Stasjonens sindrige systemer
for togenes ankomst og reise
skjelver usynlige i kvelden.
Signalene roper og svarer.
Rødt mot den ytterste grense
blaffer til grønt under skyer
av frådende damp.
Oljede lokomotiver
ligger som glinsende rovdyr
ferdig til spranget mot mørket.
Stålskinner dirrer under uhørlige lykter
grådig mot tyngdens ekstase . . .

Utdrag av Astrid Tollefsens jernbanedikt «Reisekveld».

Til alle tider — i all slags vær — det går alltid et tog!

ARTHUR MILLER og teatret

Jeg forestiller meg publikum som en ansamling av mennesker, og hver enkelt bærer i seg forskjellig slags angst, håp, eller bønner som han tror at han ikke deler med noen, og at de skiller ham fra resten av menneskeheten: I det minste i denne henseende består oppgaven for et skuespill i å vise den enkelte seg selv. For ved at det åpner hans øyne for sin likhet med andre, bringer det ham i berøring med dem. Allerede av bare denne grunn betrakter jeg teatret som en alvorlig innretning som hjelper mennesket — eller skulle hjelpe det — til å bli mer menneskelig, det vil si: å bli mindre ensom.

**En stor kunstner, ærlig humanist
og overbevist demokrat:
ARTHUR MILLER**

«En mann kan ikke forsvinne på samme måte som han begynte. En mann må bli til noe» lar Arthur Miller hovedpersonen, Willy Loman, si i «En handelsreisendes død».

Miller selv kan stå for denne replikk. Ganske ung begynte han målbevisst og møysommelig å bygge opp til å bli det han står for idag, Amerikas fremste dramatiker ved siden av Tennessee Williams og Eugene O'Neill. Edward Albee regnes som den unge arvtager. Han finansierte selv sine studier fra 17-års alder, sparte hver uke 13 dollars av sin ukelønn på 15.

Boken «Brødrene Karamazov» avgjorde hans valg. Det var forfatter han ville og måtte bli. Som ung hadde han ikke lest meget, men som student ble han snart fengslet av Shakespeare, Shaw, O'Neill, Giraudoux, Brecht og Anouilh. Størst gjeld har han dog til Henrik Ibsen.

«Om du vil forstå livet, tro da ikke på alt som sies og skrives, men iaktta selv og funder», sier Tsjekov. Miller har iaktatt, fundert og selv skrevet.

Sitt store gjennombrudd som dramatiker fikk han med «En handelsreisendes død». En moderne tragedie i klassisk stil om Willy Loman. Den drives frem med en indre ubønnhørlighet som springer ut av én eneste fatal svikt.

Willy er en god mann. Så god at han må ende fattig. En helt ifølge Miller. Han har verdi. Han har «fighting spirit». Men i det ytre er han hverdagslig. Han er en handelsreisende. Han har drømmer og visjoner, men er et offer for den handelsreisendes filosofi. Derfor lider han stadig nederlag, i andres og egne øyne. I hans verden teller bare suksess, å bli godt likt, å vinne konkurransen om størst og flest salg.

Konkurransen, men også kjærligheten er tragediens tema. Spesielt kjærligheten mellom Willy og hans sønn Biff. Han bygget sitt liv på Biff, håpet på hans kjærlighet. Men lærte sønnen bare å strebe etter utvendige verdier. Willy tar sitt liv som siste utvei.

Handlingen er realistisk, likevel skifter bildene som i en film, mellom fortid, nåtid og drømmer. Miller fremhever selv at dette er psykologisk realisme. Vi ser inn i

Willys sinn. Prosessen som foregår der. Handlingens årsak og virkning. Formen var nyskapende.

Dette stykket, i likhet med Millers øvrige, er preget av hensynsløs ærlighet som hos Ibsen. Også Miller setter samfunnsproblemer under debatt.

Han har fått flere utmerkelser og æresbevisninger enn noen annen nålevende amerikansk dramatiker. Men han har ofte vært i hardt vær.

En amerikansk domstol dømte ham for forakt for kongressen i 1957. U-amerikansk virksomhet. Av litterater er han av og til «dømt» for å være selvopptatt og pessimistisk.

Den første dom ble opphevet av appellretten i 1958.

Den andre dommen tilbakeviser han selv.

Han hevder å være en «overbevist optimist». Men han ønsker med sin kunst å vise menneskene sannheten slik han ser den. Hans forfatterskap er preget av stor psykologisk innsikt, vår poesi og varm medmenneskelighet.

Det moderne menneskets identitetsproblem, menneskenes søking etter lykken i livet og vårt ansvar som medmennesker, er gjennomgangstema for hele hans forfatterskap. Livet har mening. Han har sterk tro på menneskets egen evne til å leve et fullverdig, meningsfylt liv. Uansett om samfunnet beveger seg i «gal retning».

Døden, den endelige negative utgang på livet kan være, og er ofte noe tappert. En seier. Willys død er en ironisk kommentar til hans forfeilede liv. Om Willy Loman ikke hadde vært seg bevisst at han hadde skilt seg fra de varige verdier, ville han ha dødd en naturlig død «mens han blankpusset sin bil en søndags ettermiddag».

«Jeg er hverken liberal eller konservativ . . . for meg er det høyeste av alt menneskekroppen, helsen, intelligensen, talentet og inspirasjonen, kjærligheten og den fullkomne friheten. Om jeg var en stor kunstner skulle alt mitt strev gå ut på å avskaffe vold og løgn i hvilken form det enn opptrer», sier Tsjekov. Miller innfrir Tsjekovs krav. En stor kunstner.

Instruktøren
GERDA RING

En presentasjon av denne forestillingens instruktør — Gerda Ring — skulle jo egentlig være aldeles overflødig. Jeg tror ikke det er noen norsk scenekunstner i dag som er så kjent av publikum i alle aldre. Hun hører vårt teaterliv til gjennom to generasjoner, så å si i hele dette århundret.

Når en ser henne i arbeid med en forestilling, lett på foten som en jentunge, så på systue og malersal, så på scenen og siden lyttende, livlig veiledende fra in-

struktørplassen i salen, må en gni seg i øynene, og si: — Debuterte dette spill-levende lille mennesket faktisk i 1911? Og så tar hun ikke noe for, som det heter, å begynne dagen før den gryr, og fortsette til ut på kvelden.

Jo, hun debuterte virkelig for 57 år siden. Det skjedde tilfeldigvis i Danmark, som siden har hatt en stor del av hennes hjerte. Hun har spilt og filmet der, hun har holdt foredrag og opplesninger, hun har først og fremst satt iscene både på selve Det Kongelige Teater og på alle de tre landsdelsscenenene. Senest var hun i Danmark i høst, og satte opp Ibsens «Et dukkehjem» for Det Danske Teater.

Det er skrevet om denne iscenesettelsen at det er den mest helstøpte forestilling dette teatret har prestert, et resultat av en behersket, velberegnet, fornyende iscenesettelse. Slik arbeider den virkelige instruktør, med finfølelse og dyktighet.

Sverige hører også med i bildet av Gerda Ring. Fri norsk scene het et betydningsfullt tiltak som ble til da hun og flere fra norsk teater måtte over grensen under okkupasjonen. Island kommer også inn under denne altomfattende nordiske damen. Der har hun satt iscene både «Peer Gynt» og andre Ibsenforestillinger. Men selvfølgelig er det her i Norge at hun har gjort sin store gjerning, først og fremst på Nationalteatret, hvor hun hadde sin annen debut i 1912, tindrende frisk, uimotståelig charmerende, ikke minst som Gunnar Heibergs og Helge Krogs unge kvinner. Hun var også Hedvig i Ibsens «Vildanden» og Eleonora i Strindbergs «Påske», hun var muntre piker i klassiske komedier, og den deilige Roxane i Rostands «Cyrano de Bergerac».

Ynden og friskheten beholdt hun, og hun er jo sånn den dag i dag, men rollefaget ble etterhvert alvorligere, menneskeskildringen fikk en fordypelse som fengslet oss som med beundring fulgte dette talent i stadig vekst. Metodiske studier hjemme, reiser for å se teater i andre land, modnet henne, gjorde henne så sikker at hun en dag satte utfor hoppet med fint nedslag på instruktørplassen.

Fra denne plassen har Gerda Ring preget norsk teater med en evne til å følge med i utviklingen som ikke er alle gitt etter som årene går. Hun er stadig en fin vei-

leder for de unge på Statens Teaterskole. Betydningsfull er hennes innsats for at teater skal være aktivt, livsnært. Slik ble hennes «Professor Mamlocks siste utvei» av Friedrich Wolf på Nationalteatret i midten av tredveårene en heftig vekkende anklage mot nazismen i en tid hvor bare få så hvor det bar hen.

Denne lydhørheten er kommet norske og fremmede dramatikere tilgode, de eldre og de nyere, Ibsen, Giraudoux, Mauriac, Anouilh, Tennessee Williams, Arthur Miller, H. C. Branner, for bare å nevne noen. For Sartre's «Skitne hender» fikk hun Den norske kritikerpris.

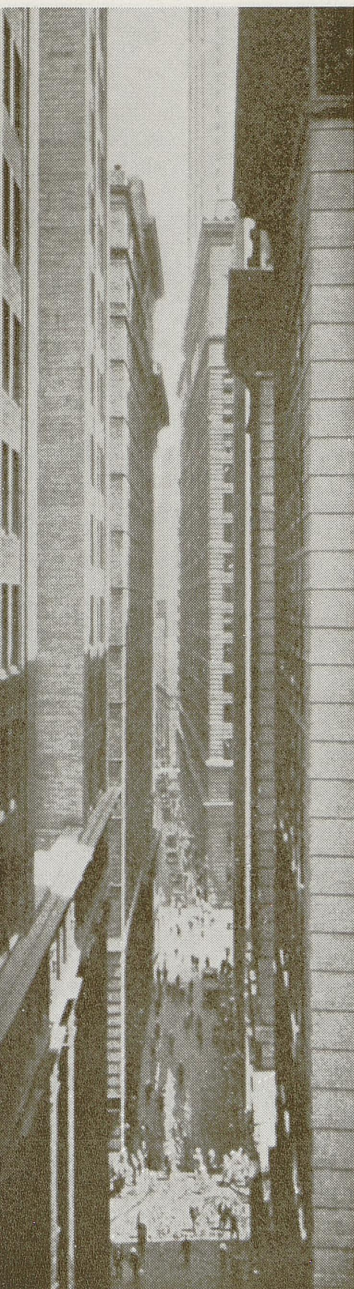
Riksteatret kan takke Gerda Ring for iscenesettelsen av H. C. Branners «Søsken», Pär Lagerkvist's «Han som fikk leve omigjen» og for «Det lykkelige valg». Kall Nils Kjærs komedie for en av de saftigste konservative angrep på norsk politikk og norske politikere. Noen gjør det. Og har vel rett i det også. Gerda Ring ga «Vårt lykkelige valg» en fri og frodig tone så alle kunne le med, uansett parti. Forhåpentlig bar mange med seg hjem litt av den spiten og spotten som noenhver kan ta til seg fra Nils Kjærs satire.

Når Gerda Ring enda en gang signerer en forestilling for Riksteatret, nytter jeg høvet til å takke henne for et inspirerende samarbeid i den tiden jeg var sjef. En kjærlighetserklæring ligger meg på tungen. Nei, den blir mellom Gerda Ring og meg, så jeg slutter med å gi ordet til den fine, danske teaterkritiker Svend Kragh-Jacobsen. Til premièren hennes i Danmark i høst skrev han en artikkel om henne som munner ut slik:

— I Gerda Ring har vi, stadig aktiv og med fingeren på det valgte dramas puls, en av Nordens fineste instruktører, kvinne og kunstnerinne av sjelden sensibilitet og med den lange erfarings veiledende viden. Vi gleder oss til atter å oppleve den sanne, rene tone som alltid gav melodien i Gerda Rings scenekunst.

Fr. v. d. L.

ARTHUR MILLER
på norske scener:

«ALLE MINE SØNNER»

(«All My Sons»)
Studioteatret 1947
Radioteatret 1948

«EN HANDELSREISENDE S DØD»

(«Death of a Salesman»)
Nationaltheatret 1950
Trøndelag Teater 1950
Den Nationale Scene 1950
Rogaland Teater 1950
Radioteatret 1951
Riksteatret 1951
Det Norske Teatret 1967

«SMELTEDIGELEN»

(«The Crucible»)
Nationaltheatret 1952
Rogaland Teater 1960
Fjernsynsteatret 1965

«MANNEN SOM HADDE LYKKEN
MED SEG»

(«The Man Who Had All the Luck»)
Riksteatret 1954
Folketeatret 1955

«FRAKT UNDER HAVET»

(«From under the Sea»)
Det Norske Teatret 1956

«MINNE OM TO MANDAGER»

(«A Memory of Two Mondays»)
Fjernsynsteatret 1964

«ETTER SYNDEFALLET»

(«After the Fall»)
Nationaltheatret 1964
Trøndelag Teater 1964

«DET HENDTE I VICHY»

(«Incident at Vichy»)
Nationaltheatret 1965

«PRISEN»

(«The Price»)
Nationaltheatret 1968

Willy Loman:
INGOLF ROGDE

Linda:
RANDI BRÆNNE

Willy og Biff:
INGOLF ROGDE
og
PETER BREDAL

Happy og Willy:
KAARE KROPPAN
og
INGOLF ROGDE

EN HANDELSR

Av ARTHUR MILLER

Noen fortrolige samtaler i to akter
og et rekviem

Instruktør

Musikk

Dekor

Kostymer

Regiassistent

Teknisk ansvarlig

Inspisient

Turnéleder

PR-turnéleder

GERDA RING

FINN LUDT

WILLI NORDRAA

RAGNHILD ENGBRET

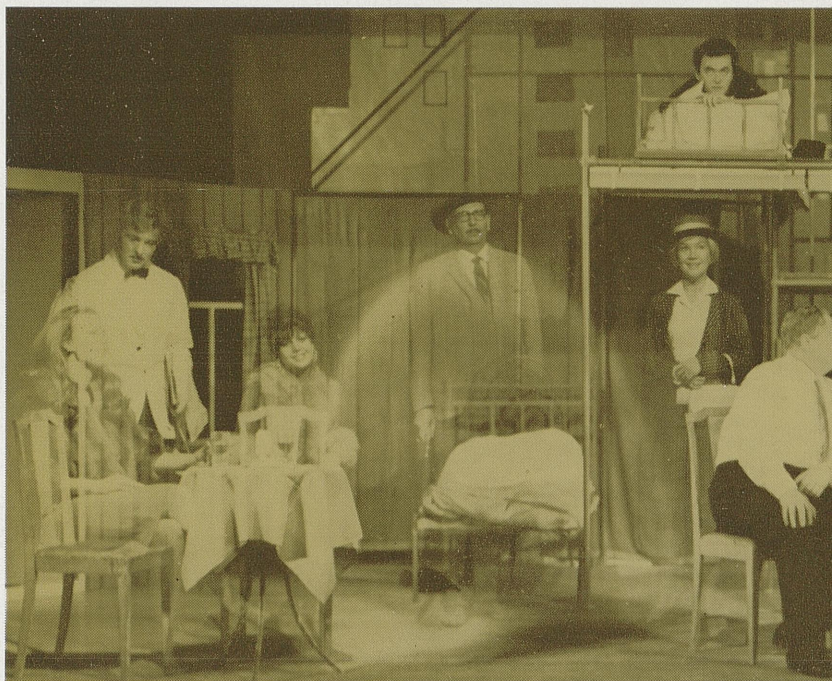
BETH JONSRUD

OSCAR ANDERSEN

SVEIN HAAGENSEN

KOLBJØRN BRENDÅ

KNUT ØRVIG

Programredaksjon

Teaterfotograf

Teaterforlag

Torgunn Opsahl

Sturlason

Lena I Gedin

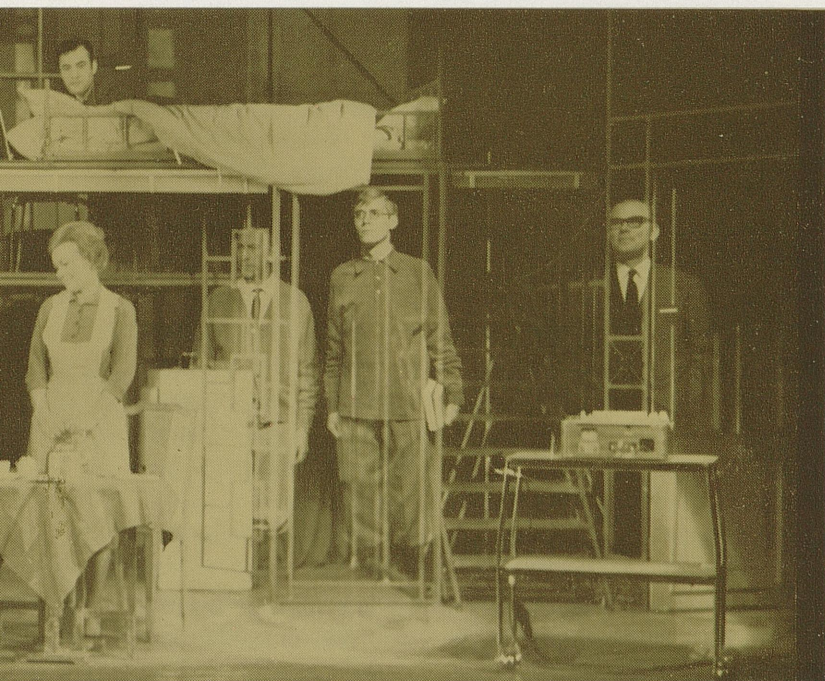
Én pause

EISENDES DØD

Oversatt av PETER MAGNUS

Willy Loman
Linda
Biff
Happy
Bernard
Kvinnen
Charley
Onkel Ben
Howard Wagner
Jenny
Stanley
Frøken Forsythe
Letta

INGOLF ROGDE
RANDI BRÆNNE
PETER BREDAL
KAARE KROPPAN
JAKOB MARGIDO ESP
BRITTA LECH-HANSSEN
ERLING LINDAHL
KOLBJØRN BRENDA
KNUT ØRVIG
BRITA ROGDE
.
ILSE KRAMM
BRITA ROGDE

Première: 23. januar 1969

(Urpremière i New York, Morosco Teatret 10. febr. 1949.)
Pulitzer Price, Critics Circle Award, Theater Club Award,
«Front Page» Award.

HERBERT MARCUSE: Faren og brødrene

Sigmund Freuds lære om samfunnets opprinnelse.

Ifølge Freud ble den første menneskelige gruppe dannet og opprettholdt gjennom en enkelts tvangsherredømme over alle andre. På et tidspunkt i arten menneskets liv ble livet organisert gjennom herredømme. Og det mennesket som lyktes i å herske over de andre, var faren — det vil si den mann som hadde de kvinner han begjærte, og med dem hadde satt sønnene og døtrene inn i verden, og hadde holdt dem i live. «Sønnes skjebne var hard; når de vakte farens sjalusi, ble de slått ihjel eller kastret eller utdrevet.» (S. Freud.)

Byrden av alt arbeid som skulle utføres i urstammen, ble pålagt sønnene. De var avskåret fra den lyst som var forbeholdt faren, og var «fri» til å få sin driftsenergi avledet gjennom ulystbetont, men nødvendig virksomhet.

Fordi det var faren som var despoten, må det hatet som hans undersåtter betraktet ham med, fra først av ha vært fulgt av en biologisk tilbøyelighet — av ambivalente følelser som kom til uttrykk i ønsket om å erstatte faren og ta etter ham, identifisere seg med ham, med hans lyst som med hans makt. Faren opprettet sitt herredømme i sin egen interesse, men han har rett til det på grunn av sin alder, sin biologiske rolle og fremfor alt ved det han oppnår: Han skaper «orden», uten denne ville gruppen øyeblikkelig bli oppløst. I hans person og rolle legemliggjør han selve virkelighetsprinsippets indre logikk og uunngåelighet. Det «primære, patriarkalske despoti» ble altså til en «effektiv» orden. Men denne påtvungne stammeorganisasjonens effektivitet må ha vært høyst vaklende, og hatet mot den patriarkalske undertrykkelse tilsvarende sterk. I Freuds tankegang når dette hatet sitt høydepunkt når de fordrevne sønner gjør oppstand og i fellesskap dreper og gjør ende på faren, og oppretter brødrestammen.

«Man må anta at etter fademordet fulgte det en lengre tid da brødrene stred mot hverandre om farsarven, som hver av dem ville vinne for seg alene. Da de forsto at disse kamper brakte farer, og ikke førte fram, og da de husket den frigjøringsdåd de hadde utført sammen, og de følelsesbindinger til hverandre som var oppstått i den tid de var fordrevet, førte det tilslutt til enighet mellom dem, en slags samfunnskontrakt. Grunnlaget for moral og rett var lagt.» (S. Freud.) Oppstanden mot faren er et opprør mot en biologisk begrunnet autoritet, drapet på ham bryter ned den orden som har bevart gruppens liv. Opprørerne har begått en forbrytelse mot helheten, og dermed også mot seg selv. De er skyldige overfor de andre, og overfor seg selv, og de må sone. Faren lever videre som Gud, og ved å tilbe ham, får de avlat for syndene, så de kan synde videre, mens de nye fedre, altså brødrene, sikrer den undertrykking av lyst som er nødvendig for at deres herredømme skal bestå.

HERBERT MARCUSE,
født i Berlin 1898.
Professor i filosofi —
University of California
i San Diego, USA.

Onkel Ben
og
Willy Loman:
KOLBJØRN BRENDA
og
INGOLF ROGDE

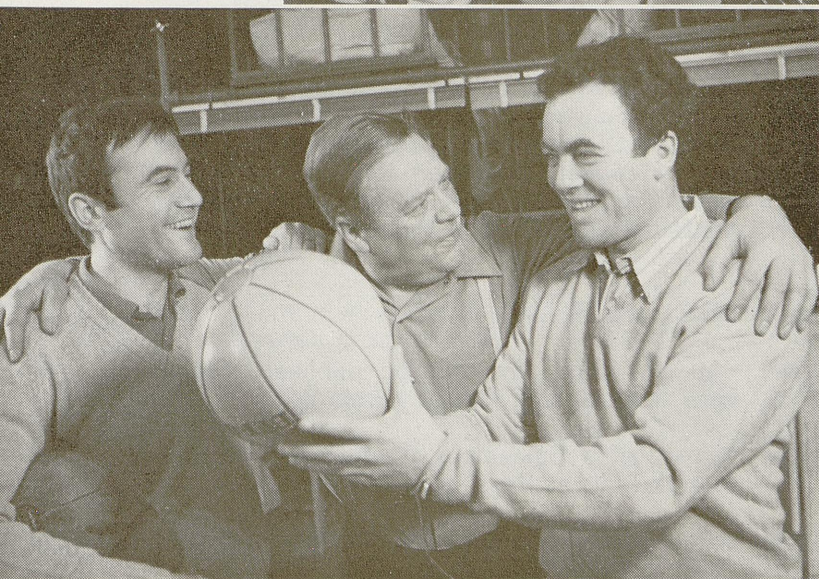
Biff, Willy, Bernard
og Happy:
PETER BREDAL,
INGOLF ROGDE,
JAKOB
MARGIDO ESP
og
KAARE KROPPAN

Willy og frøken Forsythe:
INGOLF ROGDE
og
BRITTA LECH-HANSEN

Biff, Willy og Happy:
PETER BREDAL,
INGOLF ROGDE
og
KAARE KROPPAN

FORFATTERENS

liv og virke.

- 1915 Arthur Miller født 17. oktober i Manhattan. Østerriksk-jødiske foreldre, Isadore og Augusta Miller.
- 1929 Farens økonomiske stilling ødelagt ved krakket i Wall Street. Familien flyttet til Brooklyn, New York.
- 1932 Eksamen på high school i Brooklyn. Arbeidet på billager.
- 1934 Begynte studier ved University of Michigan.
- 1936- Mottok Hopwood Awards i dramatikk University
1937 of Michigan for «Honors at Dawn» (1936) og for «No Villain» (1937).
- 1938 Bachelor of Arts, University of Michigan og Theatre Guild National Award for «They Too Arise».
- 1938- Arbeidet med forskjellige leilighetsjobber, skrev
1943 for Federal Theatre Project, Columbia Workshop (CBS) og Cavalcade of America (NBC).
- 1940 Gift med Mary Grace Slattery.
- 1944 Reiste rundt på militærforlegninger og samlet bakgrunnsmateriale til filmmanuskript «The Story of GI Joe». Publiserte dagboksopptegnelser fra reisen, «Situation Normal». «The Man Who Had All the Luck» publisert og fremført på Broadway. Mottok Theatre Guild National Award.
- 1945 «Focus» publisert.
- 1947 «All My Sons» fremført og publisert. Mottok New York Drama Critics Circle Award.
- 1949 «Death of a Salesman» fremført og publisert. Mottok Pulitzer Prize og andre utmerkelser.
- 1950 Bearbeidet «En folkefiende» av Ibsen for amerikansk teater.

- 1953 «The Crucible» fremført og publisert. Mottok Antionette Perry Award.
- 1954 Nektet pass av Utenriksdepartementet til en reise til Brussel.
- 1955: «A View from the Bridge» og «A Memory of two Mondays» (enaktere) fremført og publisert i New York. Undersøkt av New York City Board anklaget for kommunistforbindelser.
- 1956 Ført som vitne for Komitéen for u-amerikansk virksomhet. Avslo å identifisere mennesker som hadde møtt fram på møter organisert av kommunistene. Mottok æresgrad fra University of Michigan. Gift med Marilyn Monroe.
- 1957 Dømt for å ha vist forakt for Kongressen. Samlede skuespill utgitt.
- 1958 Dommen for forakt for Kongressen opphevet av USA's appelldomstol. Valgt inn i National Institute of Arts and Letters.
- 1959 Mottok Gullmedalje for dramatik, National Institute of Arts and Letters.
- 1961 «The Misfits» fremført og publisert.
- 1962 Gift med Ingeborg Morath.
- 1964 «After the Fall» og «Incident at Vichy» fremført av Lincoln Center Repertory Theater, New York.
- 1965 Valgt som president for P.E.N., internasjonal litterær organisasjon.
- 1968 «The Price» fremført og publisert i New York.

Frøken Forsythe:

ILSE KRAMM

Happy:

KAARE KROPPAN

Letta:

BRITA ROGDE

Biff:

PETER BREDAL

Willy og Charley:
INGOLF ROGDE
og
ERLING LINDAHL

Willy og Howard:
INGOLF ROGDE
og
KNUT ØRVIG

Linda og Biff:
RANDI BRÆNNE
og
PETER BREDAL

Velkommen i teatret!
Her er teatrenes repertoar
for vinteren og våren 1969:

RIKSTEATRET

For barna:

«TAREMAREBY»

av Ingebrigt Davik og Asbjørn Toms.

Instruktør: Asbjørn Toms.

Turné til hele Sør-Norge og så langt nord som til Troms.

«EN HANDELSREISENDE DØD»

av Arthur Miller.

Instruktør: Gerda Ring.

Turné til Nord-Østerdalen, Trøndelag, Møre og Romsdal, Østlandet, Sørlandet og Vestlandet.

Etter påske til Nord-Norge.

«PRISEN»

av Arthur Miller.

Instruktør: Knut Hergel.

Samarbeidsturné med Nationaltheatret til Østlandet i januar, videre turné etter påske til Vestlandet og Trøndelag.

«FADEREN»

av August Strindberg.

Instruktør: Arild Brinchmann.

Samarbeidsturné med Fjernsynsteatret/Nationaltheatret til enkelte steder.

«SKULLE DET DUKKE OPP FLERE LIK ER DET BARE Å RINGE»

av Jack Poppewell.

Instruktør: Jon Lennart Mjøen.

Samarbeidsturné med Oslo Nye Teater til Østlandet og Sørlandet.

Samarbeidsturnéer med

Det Norske Teatret:

«VI TO! VI TO!»

Musical av Jones/Schmidt,

med Sølvi Wang og Lasse Kolstad.

Instruktør: Rikki Septimus.

Orkesterleder: Egil Monn-Iversen.

Til Hedmark, Møre og Romsdal.

«VÅR OG PORTVIN»

av Bill Naughton.

Instruktør: Merete Skavlan.

Til Trøndelag og Nordland.

«LÆRAREN»

av Arne Garborg.

Instruktør: Dagmar Myhrvold.

Til Nordland, Troms og Finnmark.

«SPELEMANN PÅ TAKET»

av Stein/Bock/Harnick.

Instruktør: Tom Abbott.

Til større steder på Østlandet.

«NÅR VI DØDE VÅGNER»

av Henrik Ibsen.

Instruktør: Hans Heiberg.

Samarbeidsturné med Den Nationale Scene til Sørlandet og Østlandet.

NATIONALTHEATRET

Hovedscenen:

«DEN STUNDESLØSE»

av Ludvig Holberg.

Instruktør: Edith Roger.

«PRISEN»

av Arthur Miller.

Instruktør: Knut Hergel.

«ARSENIKK OG GAMLE KNIPLINGER»

av Joseph Kesselring.

Instruktør: Kirsten Sørli.

«NARREN OG HANS HERTUG»

av Stein Mehren.

Instruktør: Per Bronken.

«MANNEN I GLASSBURET»

av Robert Shaw.

Instruktør: Knut M. Hansson.

For barna:

«RASMUS PÅ LOFFEN»

av Astrid Lindgren.

Instruktør: Wilfred Breistrand.

Amfiscenen:

«FADEREN»

av August Strindberg.

Instruktør: Arild Brinchmann.

«SOMMEREN»

av Romain Weingarten.

Instruktør: Jan Bull.

«REDDET»

av Edward Bond.

Instruktør: Magne Bleness.

«SIRKULÆRET»

av Vaclav Havel.

Instruktør: Wilfred Breistrand.

DET NORSKE TEATRET

Hovudscenen:

«SPELEMANN PÅ TAKET»

av Stein/Bock/Harnick.

Instruktør: Tom Abbott.

«VÅR OG PORTVIN»

av Bill Naughton.

Regi: Merete Skavlan.

«TIL DAMASKUS»

av August Strindberg.

Regi: Tormod Skagestad.

«VI TO! VI TO!»

Musical bygd over Jan de Hartogs

«HIMMELSENGEN»

Instruktør: Rikki Septimus.

Det Norske i ABC-Teatret:

«SMAL VEG MOT DET DJUPE

NORD»

av Edward Bond.

Instruktør: Ola B. Johannessen.

«FLÅTEN»

av Kent Andersson.

Instruktør: Rolf Sand.

Bikuben:

«ABERFAN»

av Einar Økland.

Instruktør: Ingebjørg Sem.

OSLO NYE TEATER

«CABARET».

Musical av Masteroff/Kander/Ebb.

Instruktør: Vera Zorina.

«STOR STÅHEI FOR INGENTING».

Komedie av William Shakespeare.

Instruktør: Barthold Halle.

Barneteatret

i Folketeaterbygningen:

«HUSET I SKOGEN»

av Anne Cath Vestly.

Instruktør: Kjetil Bang-Hansen.

Dukketeatret

i Bymuseet, Frogner:

«KÅRLSSON PÅ TAKET»

av Astrid Lindgren.

Instruktør: Alfred Solaas.

«SKULLE DET DUKKE OPP

FLERE LIK ER DET BARE

Å RINGE».

Lystspill av Jack Popplewell.

Instruktør: Jon Lennart Mjøen.

DEN NATIONALE SCENE

Hovudscenen:

Musicalen «CABARET»

Instruktør: Henny Mürer.

«MÅNE FOR MISFARNE»

av Eugene O'Neill.

Instruktør: Tordis Maurstad.

«KJØPMANNEN I VENEDIG»

av William Shakespeare.

Instruktør: Knut Thomassen.

«PIKEN I SUPPEN»

av Terence Frisby.

Instruktør: Jon Lennart Mjøen.

Lille Scene:

«MORDERNES NATT»

av José Triana.

Instruktør: Anne Gullestad.

Barneteatret:

«PIPPI LANGSTRØMPE»

av Astrid Lindgren.

Instruktør: Sigmund Sæverud.

TRØNDELAG TEATER

«SPILLEMANN PÅ TAKET»

Instruktør: Sven Henning —

Gene Nettles.

«DET VAR NOE ANNET

UNDER KRIGEN»,

Collage om okkupasjonen.

Instruktør: Bo Hermansson.

«MENS VI VENTER PÅ GODOT»

av Samuel Beckett.

Instruktør: Sven Henning.

«TARTUFFE»

av Molière.

Instruktør: Eva Sköld.

ROGALAND TEATER

«LOPPEN I ØRET»

av Georges Feydeau.

Instruktør: Arne Thomas Olsen.

«O, MIN PAPA»

av Amstein og Gilbert.

Musikk: Paul Burkhard.

Barneteatret:

«FOLK OG RØVERE

I KARDEMOMME BY»

av Thorbjørn Egner.

Instruktør: Edith Ottosen.

«HUSET I SKOGEN»

av Anne Cath Vestly.

Instruktør: Sverre Bentzen.

«SNEHVIT OG DE SYV

EVENTYR»,

sammensatt program.

Instruktør: Bjørn Endreson.

Riksteatrets styre fra 1/1 1969:
Storingsrepresentant Einar Hovdhaugen,
formann. Stortingsrepresentant Per
Magnus Karstensen, viseformann.
Forfatterinnen Ebba Haslund.
Lærer Liv Midttun.
Stud. mag. art. Gunnar Magnus.
Varamenn: Ordfører Petter Pettersson.
Skolestyrer Mathias Skrede.
Skuespiller Pål Skjønberg.
Fru Randi Nilssen.
Fru Ragnhild Aasberg.

Administrasjon:
Teatersjef: Eivind Hjelmtveit.
Økonomisjef: Thomas Weibell.
Organisasjonssjef: Rolf Falkenberg Smith.
Pressesekretær: Eli Vercoe.
Skolesekretær: Tor Skule.
Informasjonssekretær: Torgunn Opsahl.
Kostymesjef: Ragnhild Engebret.
Verksmester: Ole Westby.

Trykk: Enersens Trykkeri, Oslo.

Litteratur:

På norsk:

Arthur Miller: En handelsreisendes død (uts.)
Smeltingelen »
Etter syndefallet »
Prisen kr. 25,—
Alle er utkommet på Gyldendal Norsk
Forlag.

På engelsk:

Arthur Miller: Collected Plays, Cresset Press, London.
Leonard Moss: Arthur Miller, Twayne Pub. N. Y.

Tilleggs litteratur:

På norsk:

Vance Packard: Statussøkerne, Gyldendal Fakkell kr. 12,80
Erik H. Erikson: Barndommen og samfunnet.
Gyldendals Kjempe-Fakkell » 24,50
Herbert Marcuse: Det en-dimensjonale menneske,
Pax » 14,50
» Det muligste utopi, Gyldendal Fakkell ... » 12,50
Erich Fromm: Flukten fra friheten, Pax » 11,—
» Det sunne samfunn, Pax » 12,50

Litteratur for spesielt teaterinteresserte:

På engelsk:

Kenneth Thorpe Rowe: A Theater in Your Head,
Funk & Wagnalls Co. N. Y.
Harold Clurman: The Naked Image, Macmillan Co. N. Y.

Lyst til å bli skuespiller?

Snakk med turnélederen, Kolbjørn Brenda, han kan gi opplysninger. Eller skriv til:

STATENS TEATERSKOLE,
Sørkedalsveien 106, Oslo 3.

Skolen tar hvert år opp nye aspiranter som gis gratis utdanning i 4 år. Opptakingsprøver i begynnelsen av juni. Studielån kan søkes.

„Af alle Stiftelser udi et Land, kunne ingen imagineres af større Nytte, end et Collegium af skiønsomme Mænd, hvis Forretning skulde være at examinere unge Menneskers Capacitet, og ettersee, hvorudi deres Styrke bestaaer, og til hvilke Studia, Embeder og Forretninger de have mest naturlig Beqvemhed”

Ludvig Holberg

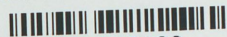
I DAG har vi et godt utbygget yrkesrettileiingsapparat som arbejder både i skolen og i Arbejdsformidlingen.

Våre yrkesrettileiere og arbejdspsykologer gir råd og veiledning om valg av yrke, utdanning m. m. til såvel ungdom som voksne og også til foreldre.

Yrkesrettileiere og arbejdspsykologer treffes ved henvendelse til nærmeste arbeidskontor.

**Arbejds
formidlingen**

DEN GRØNNE SERIE

Gyldendals moderne skuespillserie

- Edward Albee*: Hvem er redd for Virginia Woolf? Kr. 22,40.
Samuel Beckett: Mens vi venter på Godot. Kr. 22,40.
Jens Bjørneboe: Fugleelskerne. Kr. 16,30.
Jens Bjørneboe: Semmelweis. Kr. 19,50.
Johan Borgen: Frigjøringsdag. Kr. 22,40.
Bertolt Brecht: Tolvskillingsoperaen. Kr. 22,40.
Anders Bye: Freden, friheten, kjærligheten og alle sammen.
 Kr. 15,50.
Peder W. Cappelen: Tornerose, den sovende skjønnhet.
 Kr. 22,50.
Finn Carling: Gitrene. Kr. 16,30.
Solveig Christov: Befrielsen. Kr. 17,20.
Friedrich Dürrenmatt: Meteoren. Kr. 18,50.
Jean Genet: Balkongen. Kr. 22,40.
Nordahl Grieg: Nederlaget. Kr. 19,80.
Helge Hagerup: Superboy. Kr. 18,50.
Alfred Hauge: Cleng Peerson. Utvandring. Kr. 20,00.
Sigbjørn Hølmebakk: Heltedød til salgs. Kr. 17,00.
Eugène Ionesco: Neshornet. Kr. 16,60.
Georg Johannesen: Kassandra. Kr. 19,50.
Erik Krag: Den barnløse. Kr. 13,20.
Arthur Miller: Prisen. Kr. 29,50.
Gunnar Mørch: Sønnafør verden. Kr. 17,60.
Ernst Orvil: Invitt til lyst. Kr. 12,80.
Luigi Pirandello: Seks personer søker en forfatter. Kr. 24,50.
Marie Takvam: Idun. Kr. 12,80.
Anton Tsjechov: Tre søstre. Kr. 20,00.
Peter Weiss: Mordet på Marat. Kr. 26,00.

Gå innom en bokhandel – eller skriv til oss.

GYLDENDAL NORSK FORLAG

Sentrum – Oslo 1